

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — Arkema France przeciwko Komisji

(Sprawa T-23/10)

(2010/C 80/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Arkema France (Colombes, Francja) (przedstawiciel: J. Joshua, barrister, E. Aliende Rodríguez, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 2 decyzji Komisji C(2009)8682 z dnia 11 listopada 2009 r w części, w jakiej dotyczy ona skarżącej, a w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stanowi on, że skarżąca uczestniczyła w naruszeniu dotyczącym sektora stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r.,
- uchylenie grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2;
- w przypadku, gdy Sąd nie uchyli w całości grzywien, istotne obniżenie ich wysokości w ramach nieograniczonego prawa orzekania Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r w sprawie COMP/38.589 – Stabilizatory termiczne, w której Komisja uznała, że skarżąca uczestniczyła w dwóch odrębnych naruszeniach art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE), z których jedno dotyczyło sektora stabilizatorów cynowych, a drugie — sektora ESBO, i nałożyła grzywnę w odniesieniu do każdej kategorii produktu.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, wskazuje, że — w przypadku właściwego zastosowania art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ — postępowanie w sprawie Akzo ⁽²⁾ nie zawiesiło biegu terminu, a uprawnienia Komisji do nałożenia grzywien uległy przedawnieniu w odniesieniu do obydwu naruszeń z uwagi na dziesięcioletni okres wynikający z zasady „podwójnego przedawnienia”. Skarżąca uważa, iż Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, że postępowanie przed Sądem w sprawie Akzo spowodowało zawieszenie biegu terminu, i niesłusznie uznała, iż dzie-

sięcioletni termin przedawnienia określony w art. 25 ust. 5 wyżej wymienionego rozporządzenia mógł zostać przedłużony w niniejszej sprawie.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała uzasadnionego interesu w dokonaniu deklaratywnego ustalenia naruszeń, w odniesieniu do których nie miała kompetencji do nałożenia grzywien. Skarżąca podnosi, że w rzeczywistości art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 pozwala Komisji na deklaratywne ustalenie, iż doszło do popełnienia naruszenia, w przypadku gdy nie nakłada grzywny, pod warunkiem że został wykazany uzasadniony interes Komisji.

Po trzecie, i niezależnie od dwóch poprzednich zarzutów, skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności deklaratywnego ustalenia poczynionego w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym uczestniczyła ona w naruszeniu dotyczącym sektora stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r., i podnosi, że Komisja nie wykazała uzasadnionego interesu w dokonaniu tegoż ustalenia.

Po czwarte, w przypadku gdy Sąd nie uchyli w całości grzywien, skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała istnienia naruszenia po dniu 23 lutego 1999 r., a zatem grzywna nałożona w związku z drugim okresem istnienia kartelu powinna zostać obniżona w celu odzwierciedlenia krótszego okresu trwania naruszeń.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

⁽²⁾ Wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3523.

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2010 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC PAYMENT)

(Sprawa T-28/10)

(2010/C 80/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Européenne de traitement de l'information (Euro-Information) (Strasbourg, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Grolée)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 11 listopada 2009 r. w sprawie R 635/2009-2 w zakresie, w jakim odrzucono w niej zgłoszenie znaku towarowego nr 7 077 654 w odniesieniu do towarów i usług będących przedmiotem niniejszej skargi;
- dopuszczenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego „EURO AUTOMATIC PAYMENT” nr 7 077 654 do rejestracji dla wszystkich towarów i usług z klas 9 i 36, w odniesieniu do których odrzucono to zgłoszenie;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed OHIM i w ramach postępowania z niniejszej skargi na podstawie art. 87 regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „AUTOMATIC PAYMENT” dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 37, 38, 42 i 45 (zgłoszenie nr 7 077 654)

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ze względu na to, że zgłoszony znak towarowy nie jest opisowy, ale ma charakter odróżniający dla wszystkich towarów i usług, w odniesieniu do których odrzucono to zgłoszenie.

**Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. —
Niderlandy przeciwko Komisji**

(Sprawa T-29/10)

(2010/C 80/63)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i Y. de Vries, pełnomocnicy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie nr C 10/2009 (ex N 138/2009) — Niderlandy, pomoc dla ING Groep N. V.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że określone środki podjęte przez Niderlandy w odniesieniu do ING Groep N. V. stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, która w pewnych warunkach jest zgodna ze wspólnym rynkiem. Zgodnie z tą decyzją zmiana warunków spłaty w odniesieniu do dokapitalizowania w wysokości 5 mld EUR stanowi dodatkową pomoc.

Skarga skierowana jest przeciwko art. 2 ust. 1 decyzji, który opiera się na ustaleniu Komisji, że zmiana warunków spłaty w odniesieniu do dokapitalizowania w wysokości 5 mld EUR stanowi pomoc państwa.

Po pierwsze, decyzja narusza art. 107 TFUE, w zakresie w jakim Komisja stwierdza w niej, że dostosowanie warunków spłaty udziału w kapitale podstawowym ING w wysokości 2 mld EUR stanowi dodatkową pomoc państwa na rzecz ING. Komisja niesłusznie uznała dostosowanie warunków spłaty za pomoc państwa z następujących powodów:

- Jeżeli mowa o pomocy państwa, polega ona zgodnie z decyzją na istotnym udziale w kapitale podstawowym ING; zmiana warunków spłaty tej pomocy nie może stanowić pomocy, którą należałoby dodać do tego udziału,
- Komisja powinna była uwzględnić dostosowanie warunków spłaty w ramach swojej oceny udziału w kapitale podstawowym, a nie oceniać odrębnie.
- Komisja mogła wprawdzie zbadać odrębnie dostosowanie warunków spłaty w świetle przepisów o pomocy państwa, ale popełniła przy tym szereg błędów.